

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 19 березня 1987 року

№ 35 (3854).

Ціна 2 коп.

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ СТАТУТУ ВЛКСМ

ПРО збори, що відбулися в першій БУ «Промбуд-3» будівельного тресту «Криворіжжяглубуд» комбінату «Кривбасбуд», писати легко. Найперш тому, що були вони неформальними і гарантували головне — щирість.

Про них писати й важко. З тієї очевидної причини, що збори, зрештою, не ухвалили рішення з третього питання, саме про проект Статуту ВЛКСМ. Про що ж, спитаєте, писати?..

До життя комсомолів і неспілкової молоді як згаданого управління, так й інших виробничих підрозділів на будівництві Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд у місті Долинській ми ще повернемося. Сьогодні ж хочеться подивитися на це дещо специфічне життя з точки зору спільнот.

Якби, кажете, знаття?..

Напочатку було знайомство з начальником штабу ВУКБ (Всесоюзної ударної комсомольської будови) Віктором Зінченком. Багато говорили, багато оглядали. Відчувалося, що господар прагне довести неупередженість претензій про недостатню увагу до будови. Тому і не видалися надуманими слова, якими він як представник вишестоящих комсомольських органів на початку зборів сказав: «Товариші, ми не чекали візиту гостей, збори готувалися безвідносно до цього — вони пройшли так, як і мали пройти. Так?».

На обліку в згаданій першій на сьогодні тридцять один спільнот. Це число ніяк не може бути сталим: на будову періодично приїжджають добровольці, які вирішили допомагати зводити металургійний гігант. Одні від'їжджають, інші поповнюють склад першої будови. Щоправда, про першину як таку на будові теж треба говорити обережно: переважна більшість молодих будівничих стоїть на обліку... у Криворізькому міському комсомолу, бо вони дієво постійні жителі цього міста.

Не будемо, однак, робити халпівих висновків. Повернемося на збори до будівельного управління «Промбуд-3». На порядок денний комсомольці внісли три питання: обрання комітету комсомолу та групкомсоргів КМК, затвердження між ними умов соціалістичного змагання на 1987 рік та «специфічне» — обговорення проекту Статуту ВЛКСМ.

Про задоволення від ходу розгляду двох перших питань і згадав я напочатку: відверто, по-діловому, емоційно. Зізнаюсь, не записував прізвищ нових комсомольських активістів — зрозумів, що їх обрано надолго і напевне. Обговорення велося одразу по кількох кандидатурах, гідних цього звання, і питання одразу задавалися по суті майбутньої роботи. «Із чого почнеш?», «На кого розраховуєш?», «Що вмієш?» тощо.

А коли діло дійшло до третього питання, зпала незвична тиша. Тому й мусив втрутитися начальник штабу В. Зінченко: «Товариші, хто знайомий із проектом Статуту?».

Лише дві чи три відверті руки піднялися. І рішення було правильним: розгляд третього питання перенести. На — найближчі збори.

Доречно спитати про причини такого зриву. Що ж, на зборах прозвучало, як здалося, одна причина — ніде було познайомитися з текстом проекту Статуту. Тобто, не було можливості почитати пресу, зокрема, молодіжну, тут, на території будівництва. Як виявилося, це таки проблема: до свого вагончика-теплушки сам начальник штабу зі жмутком свіжих газет у руці якось забіг, ніби з жаданим призом за перегоном.

А чому свіжу пресу робітники не можуть купити в кіосках «Союздруку»? Бо вона туди надходить з перебоями і в невеликій кількості. Але хіба це причина того, що комсомольці не знайомі з проектом Статуту ВЛКСМ?

Швидше ці факти говорять про байдужість спільнот. Про це йде мова і в проекті, зокрема, і в першому розділі. Отож про точність і повноту завдань молоді варто було б обмірковувати й долинчанам.

Отже, обговорення проекту Статуту на комсомольських зборах не відбулося.

Яких же висновків треба дійти? Організаційні недоліки наклалися на упущення суто внутрішніспільнотські — і в підсумку невдача. Зрештою, запрошення вголом ще відвідати спільнот «Промбуду-3» не було просто звичайною гречністю: хлопці й дівчата таки вірили у свій злет.

І. КУЦЕНКО,
спецкор «Молодого комуніста».

м. Долинська.

СЛОВО ПРО ДЕЛЕГАТА XX З'ЇЗДУ ВЛКСМ

ОЛЕНА ПЛЮС «ОКСАНА» І... ШАНА

— Вважаю, що мені пощастило. Роботу свою люблю, в головне — потрапила в чудовий колектив. В «Оксані» працюю вже п'ять років, — говорить Олена Халляк, старший продавець відділу парфюмерії магазину № 4 «Оксана» Кіровоградського об'єднання «Промтовари».

Ще в школі мріяла стати вихователю. Про іншу професію і не мислила. Уваляла себе серед маленьких слухняних дітей, у білому халаті... Але доля розпорядилася по-іншому. У 1982 році Олена закінчила Кіровоградське торговельне училище. Уже на практиці зрозуміла, що

Олені пощастило. Л. В. Машталер не тільки хороший продавець, але й гарна людина. З нею можна було, як зі старшою подругою. Вона першою і пояснила дівчині, що робота продавця легкою не буває. І що покупець завжди правий. Перший рік був найтяж-

— Що ви хотіли? — Думаю, що ось це краще підійде.

Доводиться чути й таке: «Усі ви скрізь однакові!». Як іноді хочеться сказати: «Ні! Не можуть бути всі продавці однаковими. Так само, як і покупці!». Але, ...покупець завжди правий.

Про Оленин характер відразу ж заговорили і її подруги по роботі: «Така вона вже є. Спокійна, стримана, наполеглива. Скромна, чесна. Небагатослівна і цікава». Здається, це парадокс: небагатослівна і цікава. Але нічого дивного. Просто не вміє марнословити. А цікава тому, що сама любить все цікаве. У газетах, журналах і просто в житті вміє знаходити щось особливе. Палка, заведена ще в школі, постійно товстішає. Немало вирізок звіди вже перелічено дівчатом з «Оксани». У них в колективі, взагалі, тепер стало хорошою традицією: обов'язково розповісти, поділитися прочитаним, почутим.

Олена, коли прийшла в колектив, стала політінформатором. Це для неї було приємним дорученням. Згодом, коли побачили, що дівчина беручка до роботи, в усьому має свою думку, обрали заступником секретаря комсомольської організації. Секретарем була Любов Багмет, а в січні вона перейшла працювати директором магазину «Мода», що відкрився в обласному центрі. Тоді й обрали Олену. Тож нове доручення вона виконує недавно.

— Багато чому навчилася в Любу, — говорить. — Завжди дивувалася її вмінню швидко знаходити контакт з людьми. Мені це ще не завжди вдається.

Зі слів продавців «Оксани» комсомолок Н. Гальченко та І. Кошель: «Олена хороший організатор, вона товариська, знаходить контакт з людьми». Ніхто не розповість про людину більше, ніж її справи і товариші.

— Олено, скільки комсомольців у вашій організації?

— Вісімнадцять.

— Здається, шістнадцять? — Так, але ж ще двоє молодогвардійців: Олег Кошовий і Любов Шевцова.

У побутовій кімнаті на столі стоїть блискучий самовар. То подарунок міської комсомольської організації, адже нещодавно комсомольці «Оксани» відзначили одну цікаву дату — 15 років, як тут народився комсомольсько-молодіжний колектив (про цей колектив «МК» розповідав на своїх сторінках — З. К.).

— Олено, а що ти любиш ще?

— Свято! Коли до нас в магазин заходить більше людей.

— Але ж тоді важче?

— Зате цікавіше! Особливо перед жіночим святом. Чоловіки вибирають подарунки. Вони бувають такими безпорадними, і так приємно, коли допомагаєш вибрати щось до вподоби. [Закінчення на 2-й стор.]

Коли Олену якось запитали, що вона найбільше любить, вона спочатку не зрозуміла такого загального питання. Але уточненнє чекала, тут же відповіла: «дітей». Яюсь навіть здивовано, мовляв, а хіба можна інакше. Справді, тут як при розгадуванні тестів — перша відповідь буде найвірнішою.

шкoduвати не буде. Працювати залишилася в «Оксані». Тоді новий продавець галантерейного відділу почала для себе відкривати, що таке «свій» колектив. До неї ставилися добре й молоді, й старші. Зустріли так, ніби вона була тут, як кажуть, років сто. У такій атмосфері хотілося працювати. З настав-

чим. Скільки разів доводилося «ілювати» себе, йти наперекір. Щоб запитати Олену, що вона найбільше не любить, — не буде сумніву, що відповідь так: «Людської черствості і грубості». Незаслужена образа — що може бути гіршим? А доводиться пережити, ковтаючи слюзи і запитувати:

ОЛЕНА ПЛЮС «ОКСАНА» І... ШАНА

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)
У кожній роботі важлива творчість.

Але люблять в «Оксані» і свої власні свята. Дні народжень, різні дати відзначають в колективі. Квіти, випущена газета, тепле слово. Як це багато! З такого й починається хороша атмосфера в колективі. І так приємно робити щось корисне і потрібне для всіх. Про «своїх» дівчат Олена розповідає багато: «Усі хороші. Ой Надія Лопата і Галля Щербанова побували у

нас на практиці і залишилися працювати. Як і я колись».

Кіровоградці добре знають магазин «Оксана». Знаємо собі, що часто заходимо туди просто так, подивитися. Цікаво, а продавці теж мають звичку заходити в магазини просто так?

— Ну, звичайно ж. Щоправда, часу мало. З 10 годин ранку до самого вечора на роботі. Але, коли випадає нагода, обов'язково заглядаю в парфюмерні відділи і не лише в нашому

місті. Дивлюся, що в них є, порівнюю. Прикидаю, чим би поповнити наш асортимент, щоб було незгірш.

«Олена живе інтересами колективу. Вона далеко не байдужа до своєї роботи і всього-магазину», — це говорять подруги.

— Олено, тебе обрали делегатом ХХ з'їзду ВЛКСМ. Як ти до цього ставишся?

— Це велика честь, і я розцінюю її як аванс увсій моєї роботи.

З. КУЦЕНКО.

м. Кіровоград.

ЛИСТИ З ВІДСТАЮЧОГО КОЛГОСПУ

НА ПЕРШИЙ погляд, здавалося б, гранично зрозумілий: побувати в одному з відстаючих господарств і розповісти про проблеми, які доводиться вирішувати його працівникам. Та Анастасія Шарова, першого секретаря Новоархангельського райкому комсомолу, він спонукав на досить тривалі роздуми. Разом з інструктором

господарської діяльності за минулий рік. На запитання відповідала без ентузіазму. По всьому відчувалося, що тяжіє над дівчиною фраза, яку зринула вона на початку розмови: «Прибутки? Напевно, маємо суцільні «мінуси», які вилилися в кругленьку суму боргу — «півтора мільйона карбованців».

ти й давали про себе знати відсутність справжньої турботи про зацяті людей: майже не споруджувалося житло, ніхто не дбав про розвиток закладів культури. Відповідно, практично припинилися іридини молодих сил на виробництво. Застій продовжувався, припиняючи піти у форму. Про це свідчить і той факт, що минулого року господарство знову надобило передбаченого врожаю зерна кукурудзи, овочів, лісових.

На фермах сьогодні є механізація. Але працює техніка вкрай ненадійно. Ніякої критики не витримує й рівень обслуговування тваринників, особливо працівників віце-комплексів, створення їм належних умов для відпочинку. Звідси й бажання людей перейти на іншу роботу, більш перспективну й цікаву.

Лише дві комсомолки працюють доярками — Оксана Нікітіна та Раїса Лебедева. Перша з них надоїла торік від корови по 2700 кілограмів молока, а Раїса — й того менше. Неважко здогадатися, що заробітки аж ніяк не задовольняють дівчат.

Та чи тільки на фермах не подобається працювати молодим? Микола Горб та Іван Ключко, одержавши права водіїв, вирішили залишитися в колгоспі. Та техніку їм виділили таку, що день в роботі, а тиждень — на ремонті. Тому й поділися хлопці шукати кращої долі за околицями рідного села.

Щороку Нерубайську середню школу закінчує близько тридцяти чоловік. І лише одиниці залишаються в колгоспі. Чому? Бо рідко кому з них пропонують цікаву роботу, довіряють нову техніку, майже ніяких перспектив і в отриманні житла.

Голова правління колгоспу А. С. Остапчук і секретар парткому Й. П. Шинковенко круто беруться за зміцнення економіки відстаючого господарства. Але ж зробити це наряд чи можна без турботи про людей. Іншими словами — необхідна основа ділових стосунків. Та хіба назвеш діловою, ефективною організацію праці в господарстві?

Добре, звичайно, що останнім часом оновився тракторний парк, нові машини прийшли в автопарк, але хто буде ними керувати? Тільки близько 400 працюючих колгоспників залишилося в Нерубайці, і менше сорока з них — комсомольці...

...Тихо в будні дні в селі. Що й казати, поріділо воно. Та щосуботи й неділі оживає будинок культури, на вулицях з'являється молодь. На вихідні приїжджає вона звідусіль — Черкас і Умані, Кіровограда й Новоархангельська. Недільні гості, котрі могли б стати в своєму селі добрими господарями...

М. ЧЕРНЕНКО,
спецкор «Молодого комунара»,
Новоархангельський район.

У перекладі з грецької

Розмова про те, що гуртожиток — не просто дах над головою, а другий дім, де має бути тепло, зручно, затишно, ведуться постійно. Про те ж, що гуртожиток — це й благодатне місце для проведення масових заходів, де люди спілкуються, розширюють кругозір, згадують рідше. Може, треба й частіше? Кілька розмов з мешканцями другого гуртожитку педінституту (проспект Комуністичний, 14-а) примушують опускати «може».

Сергій Горощук, керівник студради гуртожитку, розповів про вчорашні вечори, які там проводилися. 11 лютого — вчорі, присвячений О. С. Пушкіну. Ми завжди з трепетом зустрічаємося з геніями, переносимося у минуле, читаємо вічні, натхненні рядки. І студентка 2 курсу філологічного факультету Світлана Кушнерова теж говорить про великого митця з особливим піднесенням. Але їй майже ніколи не доводилося брати участь у таких заходах. Хоч Сергій запевняє, що на вечорах присутній щоразу ниймий контингент, але розмова з Оленою Вдовиченко та Світлоною Гаман — першкурсницями філологічного факультету засвідчила, що більшість студентів до цих вечорів не має відношення. Вечори «Кіровоград в роки війни» та «Сторінки життя М. Тихонова» теж, мабуть, були варті того, щоб залучити до них якомога більше людей.

Один із поширених і необхідних масових заходів — політінформації. Проводять їх, як правило, за місцем навчання, по гуртожитках якось не заведено це робити. «А навіщо? — сказала студентка Тетяна Богданова. — Телевізор усі дивимось, в інституті багато уваги приділяється обговоренню політичних питань». Значить, студенти в курсі всіх подій у країні і в світі?

Двоє хлопців із фізкультурного факультету (вони ходять у цей гуртожиток до ідальні) на запитання, що знають про перебудову, прискорення, не скадали й слова по суті, по-

славшись на... «постійні тренування». Ось ще одна дівчина, досить модно одягнена, зупиняється. «Що ви можете згадати з матеріалів останнього пленуму ЦК КПРС?». — Знизавши плечима, вона нічого не відповіла. «Колі відбувся пленум?». — Мовчання. Студентка філологічного факультету (3 курс) Наталя Масієнко не знала таких необхідних речей. Про який же високорівень проведення політінформації в інституті можна говорити?

Ще 5 чоловік, теж студенток філологічного факультету, які не назвали себе, розмірковуючи з ними на ті ж теми, почувають себе трохи незручно, наче потрапили на острів серед океанських просторів, закритих для інформації. І справді, на цьому «острові» навіть із газетами сутужно. Як говорить бібліотекар гуртожитку Олена Георгіївна Кирилова, ще жодного разу 12 відділення зв'язку не поставило студентам ані газети та журнали. В повній кількості та вчасно. Бібліотекар вже не один раз зверталась у різні інстанції з проханням вирішити проблему, але досі питання залишається відкритим.

Певна «просвітительська» і «виховна» робота зі студентами за місцем проживання, однак, велася, аж поки через ректорат її не припинили як таку, що, м'яко кажучи, знаходиться в сильних неладах із істиною. Сильних і небезневинних.

Свого часу в згаданому другому гуртожитку працювала вахтером Л. А. Чернова. Жінка, котра ображала студентів, а слово «викладачі» російською мовою писала як «криподаватели», з таким рівнем загальної грамотності добровільно взяла на себе обов'язки коментатора подій у країні й телепередач. Загалом висловлювання Чернової (їх доводилося чути багатьом студентам) черпалися з джерел, що їх у народі звуть «одна баба сказала». Коли зміст пересудів зводиться до «А вона чоловікові борщ водою розбавляє», то це сприймається

як звичайнісінькі плітки — послухали й забули. Чутки ж, розповсюджені Черновою, і оцінки нею різних явищ нагадували наклепи на нашу дійсність.

Наприклад, у зв'язку з викликаними курсом на перебудову позитивними змінами Чернова говорила, що «наша країна ходила в постолох і ходила в постолох». Чорнобильську аварію й загибель судна «Адмирал Нахимов» розцінювала як зумисні акції по знищенню людей, при цьому не маючи на увазі дії наших противників, боротьбу з пияцтвом і неродовими доходами за суджувала. А про передачі по телебаченню говорила: «то все брехня, що там показують і говорять». Від зауважень щодо необхідності подібних розмов Чернова відмахувалася: «Просто ви не все знаєте».

Чим не політінформація «наживоріт»? Чи не після таких балачок деякі мешканці гуртожитку стали пов'язувати смерть студентки від хвороби із «впливом чорнобильської радіації»?

Колішній студент педінституту С. Карімов, котрий жив у цьому гуртожитку, контактував на ґрунті фарцовки з іноземцями, зневажливо ставився до студентів молодших курсів. Оголосив, приміром, що в нього акрали джинси і примусив скинутися йому по п'ятірці, хоча насправді штани продав. Серед студентів з Узбекистану траплялися випадки експлуатації старшими молодших, що набували тривожних форм. Для зживання подібних ненормальних явищ не досить політінформації та літературних вечорів. Що тут потрібно? Якій шляхи шукати? Не нам про це говорити. Адже мова йшла про гуртожиток педагогічного інституту. А «педагогіка» у перекладі з грецької означає «майстерність виховання»...

В. КРОВАВА,
громадський кореспондент.

Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молодого комунара»,
м. Кіровоград.

1. НЕДІЛЬНІ ГОСТІ

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА. «Нерубайка — село, центр сільської Ради, розташоване за 12 км на захід від районного центру і за 35 км від залізничної станції Тальне. Населення — 2163 чоловіки.

У Нерубайці міститься центральна садиба колгоспу імені Карла Маркса, за яким закріплено 4902 гектара сільськогосподарських угідь, в т. ч. 4486 гектарів орної землі. У господарстві вирощують озиму пшеницю, ячмінь, кукурудзу, цукрові буряки. Розвинуте тваринництво м'ясо-молочного напрямку, городництво і садівництво...

Засноване село наприкінці XVII століття...
(Історія міст і сіл УРСР, Кіровоградська область).

Костянтином Жорою він перебирав кандидатури колгоспів, зважував усі «за» і «проти». «Ні, не підходить...» — раз по раз доводив до висновку. І висував свої аргументи: там об'єктивні труднощі, десь не намітилися зрушення на краще. Врешті-решт, зупинив свій вибір на колгоспі імені Карла Маркса.

— Секретар комітету комсомолу, щоправда, прецює недавно, — застеріг Анастасія. — Але нічого, діло знає... Що ж до іншого, то можете не сумніватися: господарство — явний «аутсайдер».

Ота спортивна термінологія пригадалася дещо пізніше, коли наш «уазик», долаючи сітчасті замети, дістався нарівні до Нерубайки. Широка центральна вулиця, з обох боків — будинки, від яких ніс комфортом і надійністю. У центрі села — просторий будинок культури. Донедавна, як розповіли в райкомі, він славився на весь район, був справжнім центром організації дозвілля.

Одним словом, село як село, зовні мало чим відрізняється від сусідніх населених пунктів. І тільки в настрої людей, з якими доводилось спілкуватися, переважали песимістичні нотки. Це й нагадувало ситуацію зі спорту, коли команда повна сил, але раптово втратила віру у власні можливості.

Ось і Надія Комер, секретар комітету комсомолу, зустріла насторожено. Відклала калькулятор, відомості про сплату членських внесків, попросила у диспетчерській аналіз

Будь-якій роботі, як відома, передують задуми: намічається, що і як буде робитися, якими силами. Це просте правило обов'язкове і для сільськогосподарського виробництва. І ефект, вагомий результат можливі лише тоді, коли кожен захід наперед продуманий і вивчений. І, напевно, відсутність чіткого плану так чи інакше породжує кричущу невідповідність між словом і ділом. Щось подібне трапилося і в колгоспі імені Карла Маркса.

Свого часу тут було розроблено і прийнято до виконання довгостроковий план економічного розвитку. Здається, жодна ділянка виробництва не залишилась в цьому без уваги. Передбачалося, зокрема, різко підвищити родючість ґрунтів, на основі цього збільшити виробництво і продаж державі основних видів сільськогосподарської продукції. Рядові перспективні об'єкти цюва програма і тваринницької галузі.

Платформу для реалізації своїх задумів нерубайці обрали надійну — приведення в дію інтенсивних факторів розвитку: прогресивних технологій вирощування зернових і технічних культур, комплексної механізації трудомістких процесів. На жаль, не врахували (чи врахували не в повній мірі) лише одне — людський фактор.

Почали з технічного переозброєння. Чимали кошти були витрачені на придбання нових машин і механізмів, ширше стали використовуватися мінеральні добрива та засоби хімічного захисту рослин. І хоч на перших порах помітилися позитивні зрушення дещо підвищилася врожайність, але про повне подолання інерції говорити було зарано. Ніні,

Уже сім років існує у Львові спеціалізована конструкторсько-експериментальна майстерня по гоночних автомобілях (СКЕМ). За цей час самодіяльні автомобілебудівники виготовили своїми руками чотири оригінальних автомобілів.

До ХХ з'їзду ВЛКСМ ентузіасти підготували свою п'яту розробку. На чим не поступайтесь перед серійними моделями, вона гіаеродинамічний трубі, відповідальні елементи конструкції, розраховані з допомогою ЕОМ, деталі з легких сплавів і пластмас — основні ознаки цього автомобіля.

На знімку: брати Валерій і Юрій КИВА, автослюсарі підприємства автомобільного транспорту «Львівенерго». Вони працюють над кермовим управлінням нової машини.

Фото В. КРИШТУЛА. (Фотохроніка РАТАУ).

ДОСВІД

СПЛАВ ХОРОШИХ СПРАВ

...они стоять поруч. Обоих запросили на вечір членів заводського клубу «Інтернаціоналіст». Ні, кому-ніс ветеран Великої Вітчизняної війни і праці С. П. Іоненко та комсомолец, слюсар цеху № 9 Юрій Поначалон не гадали, що колись у них перетнуться шляхи-дороги життя. А от вишло так. Тепер часто доводиться спільно робити одну справу — виховувати молодь.

— Знаєте, — говорив якийсь Семен Павлович, — нас з Юрієм немов поріднили медалі однієї проби — «За відвагу».

От тільки у різний час відзначені вони цими високими солдатськими нагоро-

дами. Між пам'ятними для них подіями пролягло понад чотири десятиліття. Та справа не в цьому вимірі. Корінь її має багато спільного. Семен Павлович Іоненко одержав медалі, коли звільняв від фашистів братній польський народ, а Юрій Поначалон зайнявся своїм подвиг у далекому від берегів Дніпра, але близькому серцю радянських людей Афганістані.

Клуб «Інтернаціоналіст», де я познайомився з С. П. Іоненком та Ю. Поначаловим, створено на Світловодському заводі чистих металів імені 50-річчя СРСР. А ініціаторами цієї справи стали молоді робітники, які під час служби в рядах Збройних Сил СРСР виконували свій інтернаціональний обов'язок в Демократичній Рес-

публіці Афганістан. У раді клубу активно працюють комсомольці Сергій Ізан, Ігор Давиденко, Віталій Фіров, Ігор Анохін. Тепер клуб став центром роботи по інтернаціональному вихованню молодих заводчан. Багато різноманітних цікавих заходів готується і проводиться тут спільно з іншими клубами за інтересом.

Для членів комсомольсько-молодіжних колективів, які несуть ударну вахту на честь ХХ з'їзду ВЛКСМ, було днями організовано тематичний вечір. Гостями клубу стали плазидники бригади, яку очолює лауреат премії Ленінського комсомолу М. Д. Петров. Цей колектив зараз працює за графіком останньої декади березня; хлопці мають намір до 70-річчя Великого Жовтня виконати плани двох з половиною років.

В. ТУМАКОВ,
м. Світловодськ.

«ЛИШИВСЯ НЕДОПИСАНИМ РЯДОК...»

Експозиція під такою назвою створена у Львівському вищому військово-політичному ордені Червоної Зірки училищі і присвячена його випускникові Валерію Глезденеву. Журналіст загинув, виконуючи інтернаціональний обов'язок у Демократичній Республіці Афганістан.

Звичайна аудиторія, але входили сюди з хвилюванням. На фотографіях Валерій у військовій формі, в цивільному одязі. Ось він з дружиною Наталією, з сином. У зашкленій рамці рядки з Указів про нагородження Глезденєва двома орденами Червоної Зірки. А ось на знімках сірі, ніби насторожені гори і ущели-

ни. Це земля, яку Валерій захищав від банд душманів.

— Ще в грудні 1981 року йому довелося уперше побувати у ДРА, — розповідає начальник кафедри журналістики підполковник Г. П. Кривошея. — Вже тоді Валерій брав участь у врятуванні екіпажу вертольота. Машина через пошкодження не могла піднятися у повітря. Відбиваючись від бандитів, льотчик витратив всі боеприпаси. І тут наспіли мотострілки, серед яких був і майор Глезденєв. А про інший його вчинок із захопленням відзначалися навіть бувальці. В битві з душманами кореспондент влучним вогнем знищив кількох з них і зумів захопити в полон ватажника.

Виходимо з будинку. На алеї Героїв встановлено погруддя вихованців учи-

лища, які відзначилися на фронтах Великої Вітчизняної війни. Горить вічний вогонь біля пам'ятного знаку, спорудженого воїнам-політпрацівникам. Це місце для особового складу священне.

В училищі склався хороший колектив викладачів, нагромаджено значний досвід науково-дослідної, навчально-виховної, партійно-політичної роботи. За успішну військово-патріотичну роботу серед трудящих міста училище нагороджено Червоним прапором ЦК ВЛКСМ.

М. ПАВЛЮСТ,
кор. РАІ У.

Львів.

АйКІВ своїх Гофман згадував по великих святках або у тому випадку, коли через них можна було вирішити якусь власну шкурну проблему.

«У ті часи, коли Олександр ще навчався в медінституті, — розповідає Людмила Олександрівна, — його мати постійно підтримувала нас якоюсь десятою карбованця, розуміла, що скругно тимчасово, а згодом її син віддасть. Та марні сподівання — старий довелося доживати останні хвилини свого життя в будинку для престарілих».

Олександр якось згадав про батька, коли вирішив пересісти з «Запорозьця» на «Жигулі». Старий був ветераном виробництва, кращим слюсарем — водопровідником заводу «Червона Зірка». Мав пільги. Чому б не скористатися його правом придбати новенький автомобіль позачергово? Як домовилися, так і вийшло за планом. Незабаром Гофман піднявся на роботу на власних «Жигулях». «Батько подарував», — скромно опустив він очі у колі допитливих товаришів. Насправді ж Рафаїл Гамшевич залишався безприсильним посередником його ділових операцій.

Ще раз Олександрю знадобився батько в 1982 році, коли він із молодію дружиною облюбував на Желязківці ошатну оселю. Хазині заломив за будинок 25 тисяч карбованців. Гофман швидко «нашкір» потрібну суму, але спокійно винести її завагався. Не хотілося, щоб його заробітком відразу ж зацікавилися сторони, та й не мав бажання під час оформлення купчої викладати розмір державного мита. Інша річ — цю справу вирішити через батька. Знав як такий, у пенсіонера пільги, та й ніхто не буде цікавитися, де він набрав стільки грошей, адже за його він заощадити можна чималої.

Про ту обставину, що Гофман живе на широку ногу і ні в чому собі не відмовляє, розповідало чимало свідків на суді. Звертаючись хоча б до слів колишньої сусідки Гофмана Л. І. Земкової: «Якось завітав до нас у гості, видно, щоб познайомити з молодію дружиною, виклав на стіл дорогий коньяк, чорну і червону ікру. Мабуть, щоб похизуватися, мовляв, ось як добре я живу».

Завідуюча міською перукарнею № 46 О. Ю. Маковей пригадує: «У 1984 році я це була новенькою. Напередодні Нового року викликає мене завідувача Тамара Курта і сповіщає, що тільки-но їй телефонував директор комбінату «Промінь» Савранський і попросив зробити за-

чіску дружині одного його доброго знайомого. Цим «добрим знайомим», як я знала пізніше, виявився Гофман, який під'їхав на автомобілі до перукарні. Він повіз мене робити зачіску його дружині до їхньої оселі».

ТАКИХ «добрих знайомих» у Гофмана було чимало. «Всі ми люди і повинні допомагати одне одному», —

йому було потрібно, видавали зі складу старша медсестра Куракіна і фармацевт Січко. Гофман обіймав головну посаду по лікуванню і протезуванню зубів у медичній частині училища, а рахувався на двох полівинах ставок лікаря-стоматолога і зубопротезиста і за це не ніс матеріальної відповідальності.

Варто зазначити, що у

яке б допомогло в напильні коронки для складу училища. Мотивування «у порядку шефської допомоги і з такою умовою, що медичні училища у деякій мірі допоможуть у лікуванні зубів робітникам і службовцям «Друкмашу».

Та під будь-який благодійний замисел завжди потрібний реальний фундамент. Обидві сторони,

нічна документація, відповідна сировина, розрахунки і нарешті — офіційний дозвіл на його випуск. А за все це хтось повинен подбати. Тому, щоб не обтяжувати себе зайвими клопатами, добру справу пустили на самоплив.

ОГМАН відчув, що напильні коронки діло досить вигідне. Тому й повів гарячково пошукати, де б ще можна було б зачепитися за подібне починання. Од заплів з Валерієм він терпів зити. Нового винавця Гофман знайшов на одному з підприємств м. Знам'яни в особі П. М. Бєлюги. Останній брав за виготовлені вироби від стоматолога готівкою і, користуючись своїм службовим становищем, давав ці замовлення виконувати своїм підлеглим, преміяльні яких цілком заволодали від нього.

Згодом моторний Гофман залучив до своєї приватної прантинки родича нової дружини — Анатолія Зінченка, робітника одного з підприємств обласного центру. Перше замовлення він вручив Анатолію власноручно, інші передавав через Надю, сестру дружини, потім через її сина. Знав — родичі не підведуть. І справді, щоб одіти од грижа подати і не ставити під удар свого родича, подружжя Зінченків виникло в яму міського туалету 14 корон, які брав для напильня у Гофмана Анатолій.

У ході обшуку в будинку Гофмана його дружина Олена добровільно видала, крім магнітофона «Шарп», програвача «Соні», відеоманітофон японського виробництва «Панасонік» і 14 касет до нього. Як встановила комісія по мистецтвознавству, яку очолював кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії і наукового комунізму Кіровоградського педінституту Ю. П. Сурмін, більшість із записів на цих касетах несуть у собі культ насильства, жорстокості, сексуально-психологічну розбещеність. Такі фільми, як «Останній герой Америки» або «Відьми з острова канібалів» Гофман демонстрував у колі своєї сім'ї і родичів. Не можна сказати, щоб усі вони були в захопленні від переглянутого, але вже навіть із цього факту можна уявити справжнє моральне обличчя «ветерана Аерофлоту і ударника комуністичної праці» глави сімейства і, нарешті, радянського громадянина Гофмана!

Судовим експертам нелегко було встановити загальну суму наживи лікаря-стоматолога, який, прикриваючись вивіскою державної установи, «напильовав» гроші у власну кишеню за рахунок довірливих пацієнтів, але все ж його збір цих пилинок деле-

ко не бджолиний. За свої надмірні старання Гофман О. Р. рішенням Кіровського райнарсуду позбавлений волі строком на п'ять років із виключенням майна і коштовностей, придбаних нечесним шляхом. Такий фінал цієї стоматологічної історії.

Але нас повинна більше турбувати інша обставина: доки під нашим боком будуть зивати теплі кубельця подібні хапуги!

Все це починається від бюрократичної байдужості та безконтрольності. Наприклад, коли в вищому льотному училищі адміністрація була поставлена перед фактом злочинної діяльності їхнього працівника, ті, хто мав контролювати стоматолога — зубопротезиста, відразу прикинулися незнайками. «Про заборону протезування в золоті мені нічого не відомо, — скромничає у своєму поясненні по справі Гофмана головбух О. І. Волжанінова, — тим паче, обласною поліклінікою подібне протезування виконується. А розміри збитків, яких завдав Гофман училищу, скажімо, за користування електроенергією та інструментом визначити складно, та й вони незначні».

Завідуюча поліклінічній відділенням медично-санітарної частини училища Л. Т. Петринська взагалі вважає: «Ми можемо без зубопротезного кабінету обійтися, бо за його роботою контроль повинен здійснювати досвідчений спеціаліст-стоматолог. Або нехай ці штати візьме під свій контроль міська стоматологічна поліклініка, де є кому розбиратися у роботі подібних кабінетів».

Це вже залявають із хворої голови на здорову. Мовляв, напсували нам нерви органи правопорядку з цим Гофманом (ревізії, комісії, виклики на суд), то для чого ж ще й той зубопротезний кабінет утримувати! Нехай собі збільшується черга пацієнтів у міській стоматологічній лікарні.

Той, хто ні за що відповідати не хоче, може говорити, що зазгодом. Краще було б вирішити питання, щоб зменшувалася потоп біля дверей стоматологічних кабінетів і через пацієнтів не нишпорили запалдані вербувальники із записками до патентопалат хазяїчків-лікарів. Про це б варто поміркувати і в облздороввідділі.

Д. ТАНСЬКИЙ,
журналіст.

СУДОВИЙ НАРИС

такі слова, наприклад, сказав Олександр Рафаїлович, коли чемно умошував у крісло в своєму кабінеті заступника начальника КВЛУ М. В. Вікторенка. Він поставив йому кілька золотих корон, за що не вимагав ніякої грошової компенсації. Розраховував, що ця впливова людина згодом впаде в розряд його «добрих знайомих». Так воно й сталося. Адже Гофман почав звертатися до нього за різними послугами, скажімо, такою, як листом-клопотанням на установку квартирного телефону.

Але це дрібниці. Головне, що за виявлену послугу Віктор Макарівич зумів заплітати очі на те, з якого матеріалу їхній лікар виготовляє зубні протези і де він його дістає, адже на виготовлення пристроїв із коштовних металів медична частина КВЛУ не має дозволу.

10 листопада 1986 року виконувалася ревізія стоматологічного і зубопротезного кабінетів у медчастині КВЛУ. Виявилося, що обладнання та препарати, які знаходилися на зберіганні лікаря-зубопротезиста Гофмана і зубного техника Тодоровського, роками не списувалося. На місці не виявилось бормашини БЗП-10, якою вдова користувалася Гофман. А чого б не користуватися, адже ніякої матеріальної відповідальності він не ніс. Все, що

виробництві зубних пристроїв у плановому відділі і бухгалтерії училища не було повною ясності. Щороку на ці потреби вгорі, в медично-санітарному управлінні Міністерства цивільної авіації, затверджувався кошторис прибутків і витрат, вказувалися одиниці виробів, а з якого металу їх виконувати, ніде й слова не говорився. Якщо додати, що й зубопротезний кабінет був на самокупності, тоді адміністрації нічого не залишалося, як розраховувати на цілковиту спритність Гофмана, який в такій скрутній ситуації ще й спромігався вносити в касу училища якусь сотню-другу прибутку. Мало цього, після поїздки в Харків Гофмана визнали за лікарів-новаторів.

У ЧЕРВНІ 1984 року він побував на кафедрі ортопедичної стоматології інституту вдосконалення лікарів, де ознайомився з методом опилання металевих протезів шляхом захисно-декоративного покриття. Про цей метод велася мова в центральній пресі. Ефективність його доведена на практиці. Єдине, що нині гальмує його повсюдне впровадження — відсутність відповідного промислового обладнання.

Наполегливості Гофману не позичати. Вже 4 липня того ж року він відправляється за системою опилання своєї адміністрації на виробниче об'єднання «Друкмаш»,

завваживши, яку користь принесе для них подібна пропозиція, могли б знайти спільне рішення без порушень законів. Але окрім Гофмана та ще його нового знайомого Валерія Лобушніна, зацікавлених у підтримці перспективного методу не знайшлося. Спочатку ніби справа й зрушила з місця. Її підтримав голова профкому «Друкмашу» Мисюн, який приїшов у цех і запропонував оператору установи по напильню Лобушніну винагородити кілька замовлень для КВЛУ.

Перед тим, як давати першу партію корон для вануумно-плазмового напильня нітротану, Гофман запропонував Валерію виготовляти «ліви» корони по танці 2 карбованці за одиницю. Той не відмовився і, як свідчать Гофман і Тодоровський, почав «тягти гуму» десь після п'ятого заходу. Виявилось, що Валерій увійшов у смак і зважився на нонійний вибір по черв'ячку.

Валерій відмовляється, що він брав «ліви» замовлення, але не запечує, що подібну роботу виконував. Якщо йому повірити на слово, то виходить: чоловік працював з чисто альтруїстичних мотивів у знак поваги до медицини, бо в загальній нараді його роботу не вплисували. Нормувальник Ю. В. Макаренко допитувався у виконуючого обов'язки начальника цеху Дяченка, як оформляти замовлення на напильня зубних протезів, а той лише знизав плечима. Зрозуміло, на виготовлення того чи іншого виробу, не кажучи вже про серійне виробництво, потрібна тех-

АУДИТОРІЯ

ВЛАСНЕ—НЕ ПІДКАЗАНЕ

На останній районній звітно-виборній комсомольській конференції комітет комсомолу Новомиргородського зоотехнікуму критикували за інертність, пасивність і, взагалі, за погану роботу з комсомольцями.

Пройшло небагато часу, а зміни вже є.

Почали з того, що перебрали склад комітету комсомолу. Секретарем стала викладач суспільних наук, молодий комуніст

О. Пешкова. Комсомольські збори, де обговорювався проект Статуту ВЛКСМ, проходили зацікавлено, жваво.

По-новому студенти підійшли і до організації студентського загону. Якщо раніше командира штабу призначала і затверджувала дирекція технікуму, то тепер студзагонівці самі на зборах обрали склад штабу і командира. Ним, до речі, став студент першої групи другого курсу В. Ніколенко.

У загоні 30 чоловік. Влітку вони будуть працювати у колгоспі «Прогрес» Новомиргородського району на сільськогосподарських роботах. Нещодавно у технікумі побували працівники обласного штабу студентських загонів. Вони провели навчання новообраного штабу і допомогли йому у вирішенні організаційних питань.

А. СТОЯН,
секретар - завідувач
відділом учнівської
молоді Новомиргородського райкому
ЛКСМУ.

Навіть з обчислювальною технікою можна на «ти», коли добре розберешся в ній і вивчиш. Ось цього і прагне добитися від своїх студентів завідувач лабораторії обчислювальної техніки Кіровоградського машинобудівного технікуму Ф. Р. Гренадер. На заняттях використовуються введені в дію три мікроЕОМ ДЗ-28, можна з яких дозволяє складати програми на високому рівні.

На фото: чергове заняття проводить Ф. Р. ГРЕНАДЕР.

Фото В. ГРИБА

«ПОСЛУГ НЕ ПОТРЕБУЄМО!»

Під таким заголовком у «Молодому комунарі» за 5 лютого була надрукована стаття. Йшлося в ній про громадські бюро по працевлаштуванню, які існують у НІСМІ і в педагогічному інституті. Говорилися про плюси й мінуси цієї роботи, а в основному — про проблеми, з якими зустрічаються студенти, коли хочуть влаштуватися на роботу. Тобто, поєднувати працю з навчанням.

Після опублікування даного матеріалу в редакцію продовжують надходити листи, де студенти запитують, діляться невдачами, просять допомоги. Були й дивні, чи правда, мовляв, що існують такі бюро, і студенти можуть у вільний час працювати. На багатьох підприємствах міста, виявляється, цього просто-напросто не знають.

Тому ми вирішили почати свої відповіді із запитань, які, можливо, швидше допоможуть знайти студентам бажану роботу, а підприємствам, організаціям, які потребують робочих рук, вирішити свою проблему. Отже, «Молодий комунар» пропонує заповнити дві анкети і надіслати їх до редакції. Першу з них заповнює дирекція підприємства, установи, організації, яка може надати роботу студентам, другу — студенти, які бажають працювати.

I.	II.
1. Назва підприємства, організації, установи	1. Де навчаєтесь, на якому курсі?
2. Яку роботу можете надати студентам?	2. Ваше прізвище, ім'я, по батькові
3. У які години доби?	3. Чи пробували влаштуватися на роботу і куди? Чи зверталися в бюро по працевлаштуванню м. Кіровограда?
4. Скільки чоловік можете взяти на роботу?	4. В який час доби могли б працювати і скільки годин?
5. Чи даєте ви дані про наявність вільних робочих місць для студентів у бюро по працевлаштуванню?	5. Яку роботу могли б виконувати?

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БН 02122.

Індекс 61103.

Обсяг 0,5 друк. ар.

Зам. № 144.

Тираж 64 000.

Розмовляючи недавно з кореспондентом ТАРС відомий радянський письменник В. Распутін сказав: «Для ідеї є голова, серце призначено для почуттів». А трохи згодом додав: «У всьому, що відбувається з нами і взагалі у світі, витони там, в наших душах, у тому, чим вони наповнені. Не можна, щоб у нас з'явилися холодно-ділові, прагматичні люди західного зразка, а для цього треба б зараз навести порядок у нашому духовному господарстві і відмовитися від егоїстичних і експансивних устремлінь свого покоління по відношенню до минулого і майбутнього». Останнім часом дуже багато говориться про дефіцит духовності, про збідненість красивими почуттями і вмінням відчувати красу навіть у найпростіших її формах, наприклад, у весняному цвітінні бузку. Отже, проблема номер один — духовність. А що таке духовність взагалі? Поговорити про це зібралися в нашій аудиторії студенти другого курсу факультету будівельно-дорожніх робіт КІСМУ О. БЕРЕСТОВЕНКО, В. МАМИКІН, В. МАКОГОН, першопосиланець того ж факультету В. АВКСЕНТЬЄВА і другокурсник факультету сільськогосподарського машинобудування С. ЧОРНИЙ, а також студенти-історик другого курсу педагогічного інституту Л. РОБОЧА, В. ШУЛЬГА, Н. ВАЦИЛОВА, С. ЧЕРНИШЕНКО, О. ПИРОГОВ, О. ДУБЕНКО, завідувач кафедрою філософії педінституту, кандидат філософських наук Н. О. ТОЛМАЧОВА.

ми моралі, я вважаю, що духовна людина насамперед людина добра.

В. АВКСЕНТЬЄВА: Але ми не вміємо стримувати емоцій.

КОР: Ви справедливо говорите про відсутність етичних норм поведінки. Про невихованість, грубість, які нас турбують тільки у тому випадку, коли торкнуться особистості.

Н. О. ТОЛМАЧОВА: А є ще один термін, який слід згадати: байдужість.

Н. ВАЦИЛОВА: Зараз ви скажете, що молодь до всього байдужа, крім рок-музики.

КОР: До чого тут рок-музика? Мені просто не зрозуміло, чому ми, що

Бузкові пахощі XX століття,

або Що таке духовність?

Н. ВАЦИЛОВА: Духовність? Мені здається, це почуття надто абстрактне.

Л. РОБОЧА: І кожен розуміє його по-своєму. Духовність — це те, що людина вважає високоморальним, те, що для неї святе.

О. ДУБЕНКО: Це здатність людини розуміти іншу людину.

С. ЧЕРНИШЕНКО: А на мій погляд — це вияв простих людських якостей: чесності, порядності, доброти.

В. МАМИКІН: Духовність в якійсь мірі визначається вчинками.

Н. ВАЦИЛОВА: Почекайте, але ми говоримо про щось інше. Духовність не залишається лише нормами моралі.

О. БЕРЕСТОВЕНКО: Духовність від слова «дух», Духовна людина — це людина сильної волі.

В. МАМИКІН: Я категорично не згоден. Воля і дух — речі не тотожні.

КОР: Я теж так вважаю. Знаєте, в моєму уявленні слово духовність асоціюється з таким «аморфним» для нашого часу поняттям, як душа.

О. ЧОРНИЙ: Душа? Це щось релігійне. Як тоді бути з церковною духовністю?

КОР: Знаєте, на будемо сьогодні вагальовуватися у дискусію з приводу християнської віри. Нехай, очевидно, стентите за нею на сторінках «Комсомольської правди».

Звичайно, погодитися з твердженням поета Євтушенка, мовляв, знання Біблії — допоможе глибше зрозуміти Пушкіна, не має рації. Молодь розуміла і розуміє Пушкіна і без Біблії. Але не всі норми цієї віри треба категорично заперечувати. Вісім, а цю розмову почала зовсім не з метою виявлення негативних і позитивних сторін церковної духовності. Вона мене зовсім не цікавила. Мене турбує те, що відбувається з нами, з вами, насамперед. Якщо ви дивилися одну з передач «12 поверх», присвячену захисту історичних пам'яток, вас не могла не вражати поведінка молоді на традиційних «сходах». Ці оргії в священних пушкінських місцях... Жакхиво! Невже ви такі?

В. ШУЛЬГА: Але там були не тільки «сходи», а й «палати Щербаків».

В. АВКСЕНТЬЄВА: Важко сказати, що таке духовність, але, що таке бездуховність, зрозуміло кожному.

КОР: І які наслідки вона несе...

В. МАКОГОН: Скільки я

пам'ятаю, проблеми духовності ніхто не торкався. Від мене вимагали думати про інші проблеми: навчання, роботу. Ви аперше заговорили про це.

КОР: Очевидно, ви маєте на увазі тільки себе. Не я перша заговорила про духовність... Я звертаюся до істориків. Ви глибше від нас знаєте історичні епохи розвитку земної цивілізації. Чи були на землі епохи, в які людство наближалося до ідеалу духовності? Мені здається, що древні елліни були набагато мудрішими від нас. Чи титани Відродження.

О. ДУБЕНКО: Ми набагато більше знаємо, ніж представники тієї епохи.

Н. О. ТОЛМАЧОВА: Мудрість і знання, Олександр, це не одне й теж. Кількість інформації також не покращує якості знань.

КОР: Здається, що Жан-Жак Руссо говорив, що чим більше людина знає, тим вона стає грішою. Я думала про це. А не тому ми заговорили сьогодні про дефіцит духовності, що, володіючи чималеньким історичним досвідом, все більше стаємо скептиками чи, як сказав В. Распутін, прагматиками? Скажіть про себе. Чи перестала плікати, слухати музику. Стала дорослішою на роки. Людство ж подорослішало на віки. Ось чому, розмислюючи Всесвіт, людина все більше замикається у колі своїх інтересів, дрібних міркувань і таких же неприємностей.

В. ШУЛЬГА: Але не можна все під одну гребіну... Хіба в наш час немає духовних людей?

Л. РОБОЧА: Який не було, то не було б і сьогоднішньої розмови. Але, погодьтеся, наш внутрішній світ став дрібнішим.

В. МАКОГОН: У нас немає духовної спраги.

О. ДУБЕНКО: Ось ви сказали, що ми втратили здатність співчувати. Заплатити разом з вами...

КОР: І цього не говорила, але, зізнаюся, подумала.

О. ДУБЕНКО: А хто винен? Дорослі залишили нас поза увагою. Нам тільки говорили, цього робити не слід, а чому не слід, ніхто не пояснював. Ніхто ніколи не цікавився, що у мене може бути своя думка. Звикли мовчати, і нас до цього привчили!

Н. О. ТОЛМАЧОВА: Претензії до дорослих справедливий. У суспільстві створені умови, на яких процвітає бездуховність.

В. ШУЛЬГА: Хоч вище вже й говорилося, що

В. МАКОГОН: Скілки я

виник як протест проти капіталістичного ала, став приводом для суперечок? Давайте називати речі своїми іменами. Ми говоримо про байдужість як вияв духовності, тобто її відсутності.

Н. О. ТОЛМАЧОВА: Отже, ми домовилися, духовність — поняття, у першу чергу, етичне. Торжество байдужості, безпринципності, порушення норм моралі — ось характерні риси бездуховності. З дитинства засвоюється безтурботне ставлення до природи, до знань і один до одного. Виховується психологія міщанства. «Жена да теща да счет текущий...». Виховується дух набатності важче, ніж створювати матеріальну базу. Але треба бути оптимістами. Особливо в наш час, коли в суспільстві відбуваються рішучі зміни.

О. ДУБЕНКО: Якщо бути оптимістичними, то не треба відмовляти нам у духовності.

КОР: Ви вважаєте, сучасну молодь духовною?

О. ДУБЕНКО: Звичайно.

В. АВКСЕНТЬЄВА: Я теж, адже кожна людина прагне внутрішнього прогресу.

В. МАКОГОН: Я вважаю, що духовність — це, насамперед, дія.

КОР: Отже, ви не будете разом із сусідом плакати, слухаючи музику?

В. МАКОГОН: Не буду. Але й сміятися з того, що він плаче, не буду.

О. ДУБЕНКО: Що це ви взагалі про бузок, слюзи. Я теж вважаю, що духовність — це здатність комусь допомогти, змінити світ на краще. Скажіть, що краще, коли я буду плакати разом з вами, чи зроблю так, щоб ви засміялися?

КОР: Тільки не тоді, коли я слухаю Моцарта!

Н. ВАЦИЛОВА: І знову розмова переходить на інше. Можливо, ви маєте на увазі просто порядність?

О. ДУБЕНКО: Немає еталона духовності. Кожне покоління має свій ідеал духовності.

КОР: Справедливо, але не до кінця. Нехай у кожного покоління були свої уявлення про духовну людину, але такі поняття, як совість, мудрість, чистота і любов, залишалися істинною протистою між ними. Співробітні вам за цю розмову, друзі!

В. ЛЕВОЧКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Газета виходить у півторок, четвер, суботу.
Друкарня імені М. Димитрова — видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.